

VESELÉ celoroční TVOŘENÍ pro každého

Jan Diblíček

*Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické
knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické
či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.
Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.*

Veselé celoroční tvoření

Jan Diblíček

Vydala Grada Publishing, a.s.,
U Průhonu 22, Praha 7
info@grada.cz, www.grada.cz,
tel.: +420 234 264 401
jako svou 7604. publikaci

Texty a fotografie: Jan Diblíček
Fotografie na obálce: Jan Staněk
Jazyková úprava: PhDr. Věra Jarolímková, Mgr. Jitka Diblíčková
Grafická úprava a sazba: Monika Davidová
Odpovědná redaktorka: Ing. Jana Minářová

Počet stran 128
Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o.

© Grada Publishing, a.s., 2020
Cover Design © Monika Davidová, 2020

*Názvy produktů, firem apod. použité v knize mohou být
ochrannými známkami nebo registrovanými ochrannými
známkami příslušných vlastníků. Doporučení a pracovní postupy
v této knize byly autorem ověřeny, přesto nelze za ně převzít
odpovědnost. Autor ani nakladatelství neručí za jakékoliv věcné,
osobní ani majetkové škody.*

ISBN 978-80-271-1582-2 (ePub)
ISBN 978-80-271-1581-5 (pdf)
ISBN 978-80-271-2913-3 (print)

Obsah

Lapač snů	8
Skládané čajové sáčky	14
Valentýnská přání	18
Karnevalové masky	22
Něžné kraslice	26
Mechové kraslice	30
Květinové koule	34
Barevné Velikonoce	38
Jarní věnec	42
Barevná ptáčata	46
Tričko pro maminku	50
Foamiranové květy	56
Jmenovky k bylinkám	60
Venkovní svícen	64
Malování bublinami	66
Zentangle obrazy	70
Cesta do světa fantazie	74
Loutka pro děti	78
Jmenovky na dveře	82
Strom života	86
Veselé záložky do knížky	88
Sítotisk na Fimu	90
Soví vařečky	96
Podzimní květina	98
Podzimní skřítci	100
Květináč z přírodnin	104
Pavoučci z kamenů	106
Adventní kalendář	108
Malovaná jablka	112
Vrtané dýně	114
Skládaná přání	116
Vánoční lucerny	120
Netradiční balení dárků	124
Andělíčci z papírových rozetek	126

Od tance ke tvoření...

Honzovy první taneční krůčky byly od počátku veselé, nezkrotné a plné života. Snad možná i pro to své přijetí byl pro nás, trenéry, takový malý „diblík“. Děti do tanečních škol chodí z různých důvodů – někdy jsou to nesplněná přání maminek, někdy je to „družina“ na hlídání ve volných chvílích a někdy je to dítě talent, a to je právě příběh Honzy. V tanečních školách se chlapci „nosí na rukou“, protože dívek je vždy přesila. Honza to měl tedy trochu jednodušší, byl obklopen vždy mnoha dívkami a mohl si vybírat. Byl však ctizádnostivý, vždy přišel na trénink připraven, protože si to doma procvičoval a ještě chtěl ukázat i něco nového, co si doma sám vymyslel. Když pak trénoval před mistrovstvím světa s trenéry Deniskou a Marianem Šulcovými, bylo vidět, že navíc patřil mezi „tahouny“ teamu.

Tanec je překrásný most pro mezilidské vztahy. Tancem se dá vyjádřit mnoho pocitů. V tanci je možné se dotýkat, hladit, držet, pozvednout. Ač malým dětem nedochází, jak silné jsou to emoce, přesto jim to dává nesmírný dar. Poté, co Honza onemocněl a musel z taneční školy odejít, došlo mnoha dětem, jak jim chybí jako kamarád. V choreografiích, které již byly připraveny, se musely udělat změny. Tím, že Honza chyběl, se změnil i pomyslný obrázek, který již byl choreografem – malířem namalovaný. Snad možná proto, že Honza prošel naší školou, která s dětmi velmi citlivě a cíleně pracuje, poznal pohlazení, povzbuzení a pozvednutí ze země, když mu něco nevyšlo. Naučil se po pádu zase vstát. Dnes, když sleduji jeho životní dráhu, jsem pyšná na to, že jsem mohla zasadit první semínko nyní rozkvetlé květiny, která rozdává radost.

Když o tom tak přemýšlím, tanec a výtvarné tvoření mají stejnou energii. Interpret sděluje tancem to, co malíř obrazem. Poznala jsem mnoho trenérů a dětí z mé taneční školy, kteří jsou velmi kreativní a nápadití, ale většina z nich zůstala utance, a jen někteří si tvoří sami doma pro sebe. Honza měl to štěstí, ač draze vykoupené, že svůj talent kreativity, nápaditosti a schopnosti něco sdělovat propojil se zkušenostmi získanými z taneční školy do nového umění – koordinace rukou, vidění tvarů a zdravého sebevědomí prodat svůj um a nadšení v televizních pořadech a v médiích. Jde stále za vyšší metou, a tím potvrzuje mé přesvědčení, že tanec je odrazovým můstkem pro většinu lidských činností. Je nejpřirozenějším prvkem motoriky, rozvoje estetického citění a vystoupením z ulity. Honza přidal nadhodnotu – netvořit jen pro sebe, ale podělit se o své umění se všemi.

Čtenářům přeji stejný prožitek nadšení, jaký je cítit z každého listu této knihy.

Honzovi přeji, aby i jeho další cesta byla stále tancem. Nechť jeho život je jak waltzový krok – jemný a stále plynoucí, jako polka – veselý a poskočný, ale i jako tango – ostrý a důrazný. Jen tak, krok po kroku, je možné dosáhnout svého cíle a plnit si své sny.

Mgr. Ilona Šulcová

INTERNATIONAL DANCE ORGANIZATION

www.ido-dance.org

Můj příběh

Můj příběh začíná v době, kdy mi byly čtyři roky a moje babička mě přihlásila do taneční školy ILMA, kterou v Turnově založila Mgr. Ilona Šulcová. Pamatuji si na svoje první taneční kroky, které byly – „žížala, žížala, brouček, brouček“ (pravá, pravá, levá, levá), na tyto kroky budu mít vzpomínky v srdci stále. Mé první hodiny tance byly opravdu skvělé a moc jsem si je užíval, protože jsme měli skvělou taneční mistrovou Ilonu Šulcovou.

Tancování mě opravdu moc bavilo. Když jsme jeli na „velké“ závody do rakouského Naudersu, byl to pro mě mimořádný zážitek. A v tuto chvíli jsem si uvědomil, že tanec je to, co bych chtěl dále v životě dělat. Bylo mně teprve šest let a získával jsem jedno ocenění za druhým. Tancovali jsme ve formacích, skupinkách, dokonce jsme měli i latino-show. Taneční škola ILMA nebyla jenom o tancování, ale také o přátelství mezi námi, byly to krásné roky plné přátelství, tance a radosti z výher, kterých bylo opravdu hodně. Nadále jsme jezdili po různých soutěžích, po celé České republice. Když jsme se na jaře roku 2011 nominovali na Mistrovství České republiky v libereckém „Babylonu“, uvědomil jsem si, že se mi začíná pomalu, ale jistě plnit můj dětský sen. V tuto chvíli jsme opravdu trávili mnoho času trénováním a pilováním nových choreografií na mistrovství světa.

Měli jsme mnoho úžasných trenérů, jako byli Marian Šulc či Denisa Šulcová, a také jsme měli několik trenérů ze zahraničí. Přípravě jsme věnovali hodně času. Na podzim jsme odjížděli s celou taneční školou ILMA na mistrovství světa. Když jsme tančili na tanečním parketě, znovu jsem si uvědomil, že v tuto chvíli se mi opravdu plní můj dětský sen, protože jsme vyhráli první místo v párovém tanci a s prvním místem se také pojil zájezd do Turecka, kam jsme odletěli speciálně vypraveným letadlem. V Turecku jsme trénovali deset dní v krásných zahradách, ale i na lodích. Učili jsme se nové taneční kroky na nové rytmy hudby, a také jsme zde měli několik vystoupení. Bohužel jsem se nakazil recidivujícími infekcemi způsobenými pomalou formou zlatého stafylokoka a streptokokovou infekcí.

Tato nemoc umě plně propukla po návratu do České republiky a kvůli ní jsem musel trávit mnoho týdnů v nemocnici. Nemoc mi vzala tři roky života. Musel jsem podstoupit operaci krku, kde jsem měl několik hnisavých ložisek, a pět operací prstů u nohy. A právě kvůli operacím prstů jsem se už nemohl dále věnovat tancování. Tak se mi rozpadl můj dětský sen o životě plném tance.

Když jsem několik týdnů proležel v nemocnici a poté i mnoho měsíců doma, hledal jsem nějaký koníček, kterému bych se mohl věnovat v posteli a který by mě neunavil, a tak jsem začal malovat. Nejprve to bylo obyčejné malování do sešitů, pak jsem začal i vystřihovat a postupně jsem se v tom zdokonaloval. Tvoření se stalo mým novým koníčkem a já jsem tomu moc rád.

Postupem času jsem vyzkoušel všechny výtvarné techniky a každá mě moc bavila. Nejprve jsem své výrobky daroval osobám mému srdci blízkým, ale postupem času jsem se rozhodl, že tvoření je to, čím se chci opravdu v životě živit. Tak jsem se tomu začal více věnovat. Nejprve jsem začal vymýšlet kreativní nápady pro různé výtvarné obchody, poté jsem se dostal na televizní obrazovky, za což jsem opravdu vděčný, protože mě to moc baví a naplňuje. Poznal jsem spoustu zajímavých lidí, kteří se postupně stali mými kamarády. Nejvíce si vážím herce a moderátora Petra Rychlého, který byl ke mně vždy milý, dokázal mi dobře poradit, a já velmi oceňuji jeho dobré srdce.

Také jsem si založil své internetové stránky www.diblik-zivotnistyl.cz, kam vás srdečně zvů, kde se dělím o své osvědčené nápady ze světa kreativity. Jsem moc rád, že se lidem moje práce líbí. A proto jsem se stal spoluautorem kreativního časopisu a nově jsem se stal autorem této knihy, kterou právě držíte v ruce. Nejprve jsem byl nešťastný z toho, co se mi přihodilo v důsledku vážné nemoci, ale nyní jsem za tuto zkušenost vděčný, protože mě posunula tam, kde právě jsem.

Co nás spojuje s Barborou Špotákovou?

Oba jsme prožili dětství na Jablonecku u řeky Jizery. Oba jsme měli od dětství přesně danou cestu životem. Rodiče nás vedli ke sportu a pohybu. Studovali jsme základní sportovní školu. Ale ani jeden z nás netušil, jakých životních úspěchů dosáhneme. Sportovali jsme nejdříve jenom pro radost z pohybu. Oba jsme se dokázali radovat skamarády z dosažených vítězství. Každý další úspěch nám dodával energii do dalších tréninků a závodů. Oba jsme se stali mistry světa. Barča je nad to olympijskou vítězkou. Moji sportovní cestu ukončila nemoc, jako i u mnoha jiných sportovců. Barčina cesta ale vede dál na další olympiádu. Je na vrcholu své sportovní kariéry a já jí to moc přeji. Život plný sportu a tvoření nikdy nekončí, pokud rozdáváme lidem radost kolem sebe. A to s Barčou umíme!

Lapač snů

Lapače snů jsou pro indiány velmi důležité. Dodnes v nich vidí síť života – dobré sny se zachytí a ty zlé propadnou otvorem uprostřed.

S tímto vynálezem se také pojí legenda, o mamince, která nevěděla, jak v noci utišit své děťátko. Zašla za moudrou stařenkou, a ta jí poradila jak vyrobit talisman pro klidný spánek – náš lapač snů. Indiáni vyrábí lapače dodnes. To, jak lapač snů funguje, se popisuje různě, třeba i tak, že brzy za svítání sklouznou dobré myšlenky a sny člověku přímo do jeho hlavy po peříčku zavěšeném na lapači.

Budete potřebovat:

- kovovou obruč
- povoskovaný provázek
- korálky
- akrylové barvy
- peříčka
- houbičku na nádobí
- dřevěný výřez
- stužku
- nůžky

Na kruh uvažte provázek na dva uzlíky, aby dobře držel. Poté na provázek navlékněte korálky. Korálky vždy střídejte (dle velikosti). Prostřední korálek by měl mít větší otvor, aby jím bylo možné provléct provázek dvakrát.

Z papíru vystříhnete tenký proužek o délce odpovídající obvodu připraveného kruhu. Proužek rozdělíte na 16 stejných dílků a přiložíte jej ke kruhu, po jeho obvodu. Vyznačené dílky přeneste na kruh, tím jej rozdělíte na 16 stejných délek. Do prvního dílku navlékněte tři korálky s větším korálkem uprostřed. Poté provázek provlékněte pod obručí a dobře utáhněte.

Stejným způsobem navlékněte celou první řadu. Nezapomeňte vše důkladně utahovat.

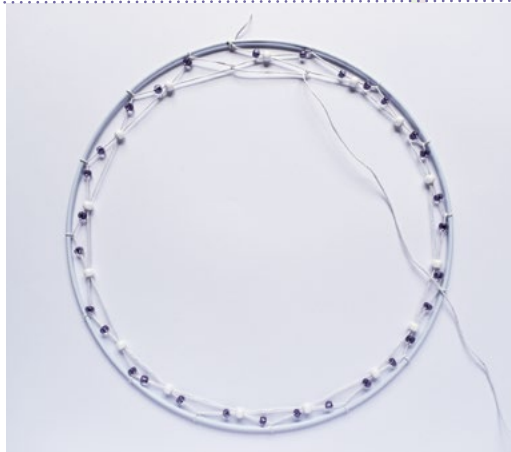

Druhou řadu vytvoříte tak, že budete provázek provlékat většími korálky uprostřed.

A tento krok opakujte po obvodu druhé řady lapače snů.

Ve třetí řadě budete vytvářet očka mezi velkými korálky, jak je patrné z obrázku.

Pokud budete provázek dobře utahovat, bude vám postupně vznikat pravidelný kruh.

Předchozí kroky můžete opět zopakovat.
Tak vzniknou další tři řady.

Doprostřed lapače se hodí dřevěný výřez, který napodobuje vyplétaný vzor. Dřevěný výřez natřete akrylovými barvami, které lze různě kombinovat.

Dřevěný výřez ozdobte tečkami pomocí kulatého hrotu, anebo namalujte barvou v lahvičce s otvorem.

Zaschlý výřez vložte do středu lapače a stejným provázkem, kterým jste vyplétali je spojte s poslední dokončenou řadou.

Na spodní část lapače navlékněte peříčka a připevněte je pomocí tavné pistole a korálků. Mezi peříčka můžete zavěsit různé stužky.

Vytvořte si lapač snů podle vašich představ.
Fantazii se meze nekladou...

Hotový lapač snů vás bude opravdu uklidňovat.

Lapače snů můžete také
vytvořit jen z dřevěných
výřezů.